

א

מדינת ישראל

משרד המשלה

משרד

פסק הדין א ב ג הדין העדה אצבק
בענין גולעי פוגמה רביה

(האסמס. 771 ג'ש 27.5.21)

תיק מס'

442

מחלקה

בג"צ 302/72
בג"צ 306/72

במנין

כבוד השופט מ' לגרדי
כבוד השופט א' ויתקין
כבוד השופט י' קיסטר

בג"צ 302/72

העותרים:

1. מיה' סלימאן חסיין עודה אבו חילו
2. מיה' מובארק סדילם אחמד אבו כסימאן
3. מיה' סלמה אברהים סלח אל רקיבה
4. מיה' סוסא עטירי חסנין אבו סלון

בג"צ 306/72

העותרים:

1. מיה' סבאח עבד אלה עיר אל סלאמה
2. מיה' עבד אל מועטי סלמאן סלימאן אל כרמין
3. מיה' סלאמה עזאד עבו מייכה
4. מיה' עודה חוסין סלימאן אבו סיבע
5. מיה' מרידי עודה סאלים

ג ב ד

המשיבים:

1. ממשלת ישראל
2. מריאל כרין
3. יבחק פוזדק

P'30

התנגדות לבג"צ-על-הבחי

בשם העותרים:

עו"ד ח' הולצמן - עו"ד ב' בלזר

בשם המשיבים:

עו"ד עלי בתן, סגן בכיר לפרקליט המדינה

ת.ח.ק. - ד.י.1

הגות לגוריו

תשעה העתרים בשתי עתירות אלה, שהוגשו לפנינו ביהד, הם ראשיהם של שבסי בדוחים שהתגוררו באזור הידוע כמיתחת רביה, חלקם במאהלים וחלקם בבתי קבע. הם קובלים על אחד ביצוריה רבתיים שהוגשו ב-1972 ורמיקו אותם חסילי צה"ל המקומות שהוריהם נוצר עליהם לעבור אל שטח אחד בסביבות רביה, בסמוך למקומותיהם הקודמים. בקשתם מבית סופם זה היא שהמשיבים - ממשלת ישראל, חלון פקוד הדרום והמפקד הצבאי ברצועת עזה וצמחן סיבי - יחויבו שלו להכריע לעתירה רבבי שבסיהם לצד ולהתגורר במקומות שבהם הוריהם.

במחירה שנבג"צ 302/72, הובגעה לפתולות שהצבא עשה ב־1972,

בסמך טענות חסרות על דרך הבזע של מיצוי העותרים ואבטלהם כטמני
טבריותם. בתביעת החטובה חלקו הטובתים על טרביה הטענות הללו. בתלוצות
אלה רבה ועדת הקירה שטרבתה על-ידי הרמטכ"ל, והיא טענה כי היו חריבות
סטמכות והסליצה לבזוף בקטר לכך בקצין בכיר של צה"ל ולהעביר קצין אחר
ופקיד אזרחי בכיר סתפקידיהם. לא רמיגו את דין-והכבדן הועדה הזאת ולא
רמיגו צורך לזרות את הגשתו, כי הסעדים שהעותרים מבקשים בעתירותיהם בבית
מסמט זה אינם גורמים לדרכי הבצוע אלא לסמכות המסיבים להרחיק את העותרים
ולסעדים טבתם טבתים המסיבים להצדיק את טרובם להרבות לעותרים לטוב
למקורותיהם הקודמים.

לפני מבית העותרים לבית מסמט זה מיבה הרמטכ"ל ביום 9.5.72 ועדה גרסמה
סתפקירה היה, בין השאר, להציע הכבית לשיקום העותרים ואבטלהם, ובקבות
החלטת המסלה מיום 26.3.72 צורכו לזעזעה זו גם בביבים של מסרד ההקלות
ומסרד המספטים. ועדה זו לא ראתה מקום להסליץ על ההזרת המסרבים לאזור
המסרד מרבו, וחתה זאת המליצה על שיקומם בטולי האזור. בין במסגרת מירוציה
ובין בדרך הקצאה קרקע להקמת מסך עזר הקלתי, בן המליצה הועדה על תכלום
מיצויים לסמכים עבור בכסי קרקע ומסעם מלהם. באסר לכו שעז כת כבר טולמו
לאלה מבגי המבטים של העותרים, רגם לארבעה סך העותרים עצמם, כהיו טוכנים
לקבל מבוים, סכומים בסך כולל של כ-2,500,000 ל"י.

פעולות המיצוי במסר בדרך המיסה החזקה במגי האזורים סמכים זה לזה -
אזור הל-ססורה ואזור כרום הש-סייך - טבולט כ-10 ק"מ מרובעים ובהוכם
יסמך העותרים רבגי טבטיהם (לטענת העותרים 20000 צמם ולטענת המסיבים לא
יותר מ-4950 צמם), וטבירת האזורים ואיסור הכביסה אליהם ללא היתר מאת
המפקד הבטאי. לעותרים ולבגי טבטיהם ביהבו היתרי כביסה לאזורים רק למשך
טפות היום, לטט מיגור אדמותיהם טבתוך האזור.

האזורים במסגרו הם (כרם למבה זעירה אחת) מעבר לגבול הבין-לאומי בין
מסמט הסבס הבריטי למעבר על ארץ-ישראל, בזה"ל, אזורי סיבי טהיה תחה טלטון
מצרי, רגם המקורות בטולי האזור טאליהם הועברו המפוזבים במבאים מעבר לגבול
זה. צוי המפיסה והטבירה הראשונים, מכללו רק חלק מן המסחים, ביחבו מר
בירגי 1967, על-ידי סמקר כוחות צה"ל באזור רצותה מזה וצמון סיגי, מסעל
מכה סעיף 70 של צו סמקר האזור בדבר הרמות בטחון, תשכ"ז-1967, המסמך
המקד צמאי להכריז על טבירה טמחים ועל היסור הכביסה אליהם. ביום 13.3.72,

אחרי שהפיקו כבר בוצע, הוציא מפקד אזור סיביר את המסכה וטגירה בוסק.
הפגנת על האזורים הנורבים במלמותם. בצד זה, המתבסס על סעיף 90 לצו
בדבר הוראות באחרון כעשרת ת"ל-1970, באטר כי המפקד סבור שנחיצתו ורשות
לזרכים צבאיים, ולפי סעיף 7 של הצו "כל פעולה שבמטתה על-ידי כוחות צה"ל
במטח לפני תחילתו של צו זה יראו אותה כאילו בעמדה לצורך צו זה ועל פיו".
ביצעים צורך החזור הנדרש למפקדת אזור רצועת עזה, ולפיכך חזר ספקד אותו
הצו והוציא ביום 30.6.72 צו חדש, בעל תוכן זהה, שתחילתו מיום 13.3.72
וגם בו סעיף תשריר כלשון סעיף 7 הנזכר.

את תצהירי ההסרבה העיקריים לצוים-על-תבואי במתי עתירות אלה נתן
אלוף ישראל סל, ראש אגף המטה הכללי בצה"ל. הוא מסביר שם שהיזרר פיתחת
רפיה סממנו מובד התורמים שמש במסך תקופה פטוטכלא מוקד לפעילות חבלנית
עוינת וסקוט סמבר לביצוע סכסכ חבלה מחוץ לאזור, כגון סיקוט דרכים ומעברים,
ירי על רכב ישראלי ורצח תושבים הקרובים, חבלות בסבבים ובמתקנים בתחום
פיתחת רפיה, אזור סיביר, רצועת עזה ומדינת ישראל, סמבר ותחבת להחברת בסק
ותחבורת למחבלים אשר הסלר ברצועת עזה ובמדינת ישראל וסקוט חבניה, סקלט
וסמבר לאבסי מודיעין פאריים שבמלחמה להיצרם חסימות בהיזרר סיביר, ברצועת
עזה ובמדינת ישראל, ולמחבלים. בהחליר ובמטח המצורפת אליו ביחבר מרסים
על סיבועים באותו אזור התקדמה עניין יבואר 1970 ופרס 1972, שבהם במצער 195
היה ובהרגו 27, ופל סמבריר בסק טבתולו. באותה תקופה בעצור 292 היה
בפיתחת רפיה. סמבר חרות דפת סל פותחים למד המצחיר כי הסבבה הסבסי סל
הבדלנים ודרכי הייתה אינם סמבריים סמולות באזור סמלה סמבריר, סבלי סחלק
סיכר סבבי השבס ובעיקר ראסי הסבבים יידתר עליהן.

לקראת סוף 1971 התברר, סמולות החבלה ברצועת עזה ולפי הידיעות
שבירי חבבה היה סמבר סבסיס החבלה בפיתחת רפיה. לפיכך הגיע אלוף מקוד
הדרתן לכלל הסקנה סכרי להחלל על סמולות חבלנית דר היוצי הוא לבדור את
רצועת עזה סמברדות סמסקת המסר, ותחבורת היצורים באזור סיביר ולגמק את
דרכי הגישה מאזור סיביר לאזור רצועת עזה, והירי מודרכי הגישה האחרים של
סמבלית לרצועת עזה סבר בהסמק קודם לכן. הנהלט איפוא סמבריר הסר בסבר
סכסכ סמבריר היץ היץ רצועת עזה ומדינת ישראל למחל לבין מרמת סיביר.

לאורך יצירה חזרר הסלר בבקמק תל-ידי היצרות תה"ל סמולות חלה:
הבדלנים סבר סר האזור, הירקל הדררה בבדליות האזורי ססהבביסה לתוכר
והיביחה סמבר סמברדות דרך סמבר סמבריות למודרן סמברדות, סמבריר הדררות

בסמך המתיבות את כל הנכס באזור לפנותו לשבי שקיעת החמה ועד לזריחתה והוקמו דרכי טיפוס לאורך כל גבולות האזור הבדוקות מדי פעם על-ידי גשמים. יצירת טרחב הפזרי מפעילות חיים סדירה של בני אדם ובעלי חיים סמוך לרכי המסלול הטובה כדי לאפשר עיקוב אחרי החודרים לאזור ואיתורם המהיר. היה רצוי להשאיר את אזור הח'יץ סגור לחלוטין, אלא הוחלט שלא למנוע סך המפגשים את עיבוד אדמותיהם במשך שעות היום. אלוף של מפרס בתצהירו מרע סתן רסוח זו אינו מוגב בפעילותו של אזור הח'יץ. כן הוא מציין שבאזור הצרור הוקמו סמי התחזיות יהודיות, אך במלה אין כדי לגרוע מפעילות הח'יץ. כי הם מוקפים בגדרות ואסגפי בסמך אחרים ואין התושבים בהם צוהגים לשהות מחוץ לאזור ההתישבות. השיטה של יצירת אזור הח'יץ הוכיחה את עצמה בפעולה ונחשבה ביותר לסביבת פעולות חבלה, והיא הופעלה בהצלחה גם בבקעת הירדן.

העותרים התקפזו בדבקי הסיכום שלהם את הסבריו של אלוף של ובקשו להפריכם. דברי הסיכום הוכנו בכתב על-ידי פרקלים העותרים, עורך-הדין חיים הולמן ז"ל, אשר נספר למרבית הצדד באמצע ההתדיבות הזאת, והם הורשעו על-ידי עורך-הדין הבריאל בלזר. פרקלים העותרים ציטת את הנתונים שעליהם התבסס אלוף של וביקש להראות כי העותרים נחשבים לה חיתה בפעילות החבלנית או בעזרה לחבלנים. אדרבה, התבטאו אלה בתו עומדים שההתקפז על-ידי הסמלל הבהיר והם שרתו בהתאמות, וכך סללו מבטי מבטים אלה עצמם קבוצות בגפס מידי התחבליים. דברו בסתן שלה היה אגוד בהקמת אזור הח'יץ בהברואר 1972, כי לקיחת סוף 1971 דוקה התפתח הפעילות החבלנית ברצועת עזה גם בלאו הכי. כל המצית את הולמן ז"ל של הורחור דגם העדיות של האזור חבסבר, ומטקנתו היה (הע" 11): "הסיבות שכך בבר הח'יץ, כה מסוכנת, אינן חילוף זבאיות, אלה הדיכיות או ההתחביות, סומך הין המטיבים רובים לחוס"ן, רבתיקרי הסימון של העותרים, תיסקה (י"ח), הוא כתב כי "אין סברם ההתקפז סמטעמים אשר חרם פעליסיהם המטיבים מבית המסס בבר זה סובר העותרים דבבתייהם מסקנותיהם דמטעמים כחוסים אלה מובעים המטיבים מהתחביות את חרבת למקדמותיהם". דברים אלה עצמם סומכים. אלוף של סלדו אקר בתצהיר (מיטקה 6) כי

"האזור איך ביתן לבקוט התחללות אלה

(1) סבירת האזור פוך מבית בוכחות קבט של חושבים סקומיים ברו, ויצירת סכטוליס חובים בתוך האזור רבכלל זה הקמת גדרות, איתור דרכי הטיס וכדומה.

(2) התישבות רבוכחות יהודיות.

(3) סילוב בין שתי השיטות המבולות בסעיפים קטבים (1) ו-(2) לפיל".

אולם טענתו מסיבה שמינין ומצאית אלה שניתן לגקסס הפעיל צה"ל, לפחות
למי טעה, למעשה רק את האמצעי הראשון, והייצוג סגירת האזור והפיכתו לאזור
חיץ, וכך הופסד הפנין לטבחן בבית משפט זה. לפיכך מהרכב גם טבח בבחינת
הדברים באור זה, ולא ארון בשאלה של התייחסות לטירות במחוז מעבר לסט
הסילום של המדינה - שאלה מיט לה אסמקטים מספטיים מטלה והיא לא ברוכה
בטעות למנינו.

האם טוסטך בית משפט זה להפביר החח סבס בקורתו מעולות טבעו על-ידי
רכויות המדינה, ובמיוחד על-ידי כוחותיה הצבאיים, בטענה הסססל הצבאי ?
ואם קיימת ססכות כזאת, מה מקורה ועל מי אילו אסרה סבחן היא מופעל ?
כמו במקרים אחרים בעבר (לססל, בג"צ 331/71, פד"י כ"ו(1) 574, 580 בג"צ
256/72, פד"י כ"ז(1) 124) לא חלק סר גתן בהס המסיבים על עבס קיום
הססכות, ובאין סיפורן על כך בבית מייסרה גם המסס, בלי למסוק בדבר, שהססכות
קיימת סכחיבה מרסובלית בגד"לרסס המסקידים במססל הצבאי הסייכית חל הרסות
הסבצת על המדינה, בתור "הכססס המסלחים המקידים צבוריים על מי ויין",
וההכרזים למיקוחר על בית משפט זה למי ססיף 7(ב)(2) על חוק בתי המססס,
סטי"ז-1957.

אך סח הדין סעל פיו סרמלרת רטריות חלה ? לשאלה זו סחי פבים,
האחח כלפי פבים והכביה כלפי חוץ. כלפי חוץ, כלומר סכחיבה סססס העמים,
ברור ספעולות הסססל הצבאי סחורן לטח סעליו חל סססס מדינת ישראל - חן
סעולות בצור וחן סעולות הקיקה - סקורן מדיגי הסלחסה הסכגיית, סכחלקת
הסכססר באסבות בין-לאומיות (בכרע לסקורח סל רוב כללי האב בדין הסכגי
רחת מרסכחיית, סססס בין-לאומי, סהדורה סביעית, כרך 2, ססיף 68, בעס'
(22). כלפי פבים, כלומר סכחיבת המססס הישראלית הלאומי, אפי סחקסה בסתן
הסובה ברורה על שאלה זו, הגס היח עדיין לא סחלכנה במסיקה סלבו, וגס
מליה לא ססעבר חוס סעבות, האילו הדברים ברורים סחליהם - רבטיגי חס
רמוקים מלחיות ברורים. ברסה אפי לומר ססקור הדין הסכסיס חור סכח
מפעל הסססל הצבאי הצוי בסמכריות הכלליות סל הסססלה לטריה למי ססיפס
29 ו-31 סל חוק יסודי הסססלה. וסנד חרמר חל דרך סלילת חסיגי ססכס
לסכנה סר גתן בסס המסיבים סעל בית משפט זה לרמרה חת ססיקחר על ססקר
צבאי במסס הסססל כחקיקה רחסיית, ברורה לסקיקת הככסה בססה המדינה.
שאלה זו ססעדררה לסכגינר בקרן לטעית "הסכרין" הארי הססיסה והסכרית
הכרזגיס, טכססר חורי בכרע הסססלית בגד"לרסס המסיבים וסכסיסה. סכח, בסס
סכרע לטירות הסעולות סססס חורן סססס, חסיס חלה חס בבחיבה הקיקה
רססיית. חן סחליהם כטיק רסס

עוררים על חובענות שמרונה על-ידי המפקד הצבאי של אזור יהודה ושומרון.
בהחלטת משרד הפנים בקרקעין בבקשת הירדן, בהחלטה מיום 26.11.72
(בהחלטת ערר 1/70 ועוד), אשר נתן הביא לפיצול. אולם בפסיל בית משפט זה,
מלבדו אין מחוקק אלא הכנסת ואין מחוקק-מסגרת אלא טבח חקיקת הכנסת,
צוים אלה אינם בבחינת צורה חקיקתית מלייבת מדרגה כלשהי, ואם אכן
עוסקים בכלל בבחינת ממשל של הממשל הצבאי על פי קנה המידה של צוים של
אזור מסל³⁷ (כפי שענה בית משפט זה בבג"צ 256/72 ובאחרים), וריבוי עורכים
בדיקה זו בדרך שאנו בודקים התנהגותה של רשות מינהלית על פי צורה,
מחלה רשות קבועה לעצמה מרצונה ולא מכה איזה נין שהמספר אותה לקבוע צורה
כזאת. החיקש העולה בדעתו בהקשר זה - אם כי אינו חיקש מלא - הוא אל
הבחירות פגישות שהטיבהל קבע לעצמו, מבלי שיש להן יסוד בדיון החירות,
ובכל זאת מפסיל בית משפט זה את סמכות הפיקוח שלו על כך שהטיבהל יפעל
בהתאם להבחירות כאלה. בג"צ 80/54, פד"י ה' 1491, 1496/7, בג"צ 160/58,
פד"י י"ג 891, 895; בג"צ 145/64, פד"י י"ח (5) 51, 57.

בעיה עקרונית ברורה היא, שהרב בבחינת המסמך המבטיח הלאומי שלנו,
אם בית משפט ישראלי יאמר לממשל את כבודו מעולותיו של הממשל על פי משפט
המסמך, ובמקביל דבר במיוחד על פי המסמך הוא הרביעית משנת 1907, ואם
ה"גבה משנת 1949 מעליה חתמה מדינת ישראל. בגדר זה בסעף החלטה בתצהיר
של הלרף של (פסקה 26(א)) כי אמנת ג'בה "היא חסכת המחייבת את המדינות
החתומות עליה. ביבן לבין עצמן, אך אין היא בבחינת חוק מדינה מסמך בכך
זה יזקק לו". אבל בסעף במל-סה דבר כך נתן עמדה זו נסעף שהפעולות
בענין בהתאם לאמנת ג'בה, וכמו במקרים קודמים (בג"צ 357/71, סמ, בעמ' 580 א'
בג"צ 256/72, סמ, בראש עמ' 136) רביקס להחליט את הספולות לבקורות של בית
משפט זה על פי משפט המסמך - לטוב הבר פטורים מלממשל את הבעיה העקרונית
לברורה. מכל מקום, אם כי במסמך המסמך שלנו מואנים את כח ספרים מחוקקי המדינה
ולא ממערכת המסמך הבין-לאומי (דברי המדבר דוסמן בעמ' 5/51, פד"י ה' 1061,
1065, וכן ראה בג"צ 500/72, פד"י כ"ז (1) 401, 405). הלכה ברורה היא
אצלנו, בעקבות ההלכה האנגלית, שבית משפט בישראל "יפרם חוק חרות מקומי,
אם אך תוכנו אינו מהייב ברור אחד, בהתאם להלכות המסמך הבין-לאומי הפוטנטי"
(דברי הצביה אולסון בבג"צ 279/51, פד"י ז' 945, 966, וכן ראה דברי ס"מ
המביא חסין בעמ' 124/64, פד"י י' 5, 17 רע"מ 336/61, פד"י ט"ז 2033,
1046). ביתן אולי לומר שפסל לחומר יבחרן בית משפט זה כבודתה של מפולה
מינהלית בממשל הצבאי על פי המסמך הבין-לאומי³⁸ המבטיח, כאשר אין

הזק חרות ישראלית תהיה על הענין ולמילא איבה אמרית החבטות גיין מסמס
העמים לבין הסמסם הלאומי הישראלי. אך כחשור, בוכה עמדתו כל בא-כח
המסיבים טורסמס גם בפיה זו על ברור הבטיות מבהן איין אבד בדרטים להביע דעה גם
סחסיבה בהחדיבות זו, וברצון לחזור ולהגיס סהן כלן עדיין בעיות פתוחות
בבית סמסם זה. על כל פנים, תהיה התשובה על השאלות אשר פורטת עד כהן
בלי לפתור אשר תהיה, ברור דבר אחד: סתחומי התפרבותו של בית הסמסם
במפורותיהן של רבניות צבאיות הצוגעות לעגיס בסחון מן ההכרח סיהיר
צדים סוד. כך הוא באשר לסמולות כחלה בתוך ססה הסדיבה. בג"צ 279/72,
פז"י כ"ז(ו) 169, 176 א' ^{למנו} ^{ממסמס} כי הכלל הנקום בידי בית סמסם זה סהין. הוא
סם את סיקול דעתו סחת סיקול דעתה של רכות מיבתלית, סייב לחול ביהר סאת
על החלטה בדבר סתחמור סאיסית של סייל לתסקיר צבאי, כי ספקדי סחיל, סם
ולא סהרית, סטובליס להעריך את סתחמור, בזכות סומחיותם וצסירנס סקצורטי.
על סחת סמת וכמה בזכות ביטה זו על סמולות סבסור להסבת מסרה בסחוביה
סובהקת, ססר הבטחה דצומת עזה לססה הסדיבה בסבי ספילות סבלגיה. הוא סדין
בסמסם סבין-לאומי

"If the term military necessity
implied great latitude, and is invoked
by way of excuse in justification of
harsh measures, it is because the law
of nations itself permits recourse
thereto in case of great need, and
allows a belligerent commander to be
the judge of the existence and suffi-
ciency of the need."

(Hyde, International Law, 2nd ed. Vol.3,
§ 656 p.1802)

בא-כח סערתים סתמקי על-ספיך 49 של ססנת ג'בה סאוסרת על סעברה
בפיה של "סבסית סוגבים" ססמס סבוס אל ססה הסדיבה סכובסס סר אל פדיבה
סחרה, אל סם בסחון סאולולוסית סר סססי סגלה צבאי סחסיבים סחת. כן קרוב
ספיך 27, סיסמ, אל ססנת ג'בה סכר לסכסוך צבאי ססאי לנקום ססצעי סקרה
ובסחון כלסי "סבסית סוגבים", ספי סדרות סכובסס סן סמלססה. ספיך 49 איבו
חל על עגיסבו, כי סכור סרעבור סערתים ססקום אל סקום סחון ססה ססמלל
סצבאי ולא ססור חל ססה סדיבה ישראל. גם בלחור הכי לא סתערב בסקול דעתם
על ספקדי סצבא סכורית סתחעברה סיתת דרומס, כדי להבטיח את ססקם סחון

רצועת מזה ומעבר לה, על-ידי יצירת אותו אזור היץ המהיר) חשבי חשב
לסביעת חירותם של חבלים. ואף אם בקבל את טענת העותרים שהם ואנשיהם
לא השתתפו בפעילות עוינת ולא עזרו לפעילות כזאת בצורה כלשהי, עדיין
חייבים הם לחטלים עם המעולה שבטחנה כטעמים של כורה צבאי. סרטור טעמים
אלה, כפי שהובאו בהצהירו של אלוף טל, ואין לנו מוט לסור להטיל ספק בכך
שהם בסמור לסביור בתוס לב במור. גם אם הפעילות החבלנית ברצועת מזה
פחתה לעת מה, אין לדעת אם היא איבה עלולה להתלקח מחדש, ומוטב לנהל
להקדים רפואה לטבה ולהטלים את חשבי הבטחון האחרים שבנקסו, על-ידי בדורו
הטלט של האזור בעני חזירה בלתי-מבוקרת טבחון. בענינים כגון אלה בודאי
בעדיף את דעת אנשי הצבא על השירותיו של בא-כח העותרים הסבור כי אפשר
היה גם בלעדי יצירת אזור היץ.

סעיף 46 של תקנות-האב מחייב בפירת הרכוס המרטי לאוסר על המקעת
רכוס מרכי, וכן הדור סעיף 53 של אמנת ג'בהה הריסת בכסי דביידי ודלה ביידי
בטסת הכיבורם. בטקרה דבן לא הרפקעה הפעילות ברכוס הלה בתפסה החזקה באזמרת,
וטסילת קיים גם כחן סייג בדרך בסעיף 23(ז) של תקנות האב האוסר הריסת
רכוס האויב חר הפיסטור, אלה אם הריסת חר הפיסטה כזאת דרוסרת בהכרח טמחת
ברכי הסלחסה (ובמקביל רחה סעיף 53, סיטא, של אמנת ג'בהה). חרבה כללית
להבטיח את הסור והבטחון של האזור בטסה הכיבורט חוסלת על המעצמה ופולקס
לפי סעיף 45 של התקנות. הרדחת הלה חלרת לא רק בעתרת לחיסה בחורל הלה
גם בעת דיכוי של פעולות עוינות בחור הטסה (ראה)
British Military Manual, Vol.3, p.165 § 588; Schwarzenberger,
International Law, Vol.2 p. 257).

הדורכר לעיל מצוי התפסטה והסבירה האחרונים בשור בדיעבד, אחרי בצור
הפעולות בגד העותרים, רביהן להם חוקף לחסרת. לענין זה המצדדל סעיפים
65 ו-67 של אמנת ג'בהה האחרים הקיקה חרבהית והרדחתסביטה. חולט בכון ספן
סר כחן בטח הסביבים סאיבור עורקים כחן גבד הפוגשי הל האויב (ריס להם גם צד
עורכסי, כי לפי סעיף 90 של הרדחת הבטחון תס"ל-1970, טמכתן בשור הבורים,
חרם הבכנס לכסה סגור ללה היסר, אפור לעורכס). כן בכרבה טעבתר טמבהיבת
ההכנס טכין-לאוסר לא היה צורך בחקיקתו של הספקר הצבאי כזי לבסס את הפעולות
טבקטור, כי פעולות אלה היו יכולות להעשות כפעולות בצור, אם בתור טכולת הן
עורכות בהכחן הטספס הבין-לאומי. ראיבור טחן עורכות בטבתן זה, זאת ועוד
הטילו היה חגם ברטוראקטיביות של הצויה, אין זה צורע לסעדיט טכעורכים

מבקשים בעתירותיהם, כי סעדיהם אלה בוגעים כלם לאיסורים שהצוים טעילים
בהורו, להיבדל כלילתם הנמשכת של החזקה באדמה ואיסור הכניסה לאזורים
הטבירים. בדרך זה בודאי אין סגס בצוים.

על יסוד האמור יש לדעת, לבטל את שני הצוים-על-הבאי, ולדחות את

העתירות.

ט ט ט

הצוים והחוקים:

בענין זה סתבקים אנו לבטל את החלטת המסיבים שלא להרשות לעוררים
לשוב למקומות טביריהם הקדומים. החלטה זו - כך מוצגים המסיבים - מקורה
בטיקולים בסחוביים, תחום המנהלית בהחלטה מעין זו מצומצם לסביבים
לביקת הסכנות החוקית שהחלטה מבוססת עליה, ולביקת השאלה, אם אמנם
היו הטיקולים טיקולי בטחון אמיתיים או סתם היו הלה "טרוםים רגאים רק
כדי לחפות על סירוב... הנזקת סטטיסטיס מסוליים", כדברי הסופר לגדוי בענין
אצלן בגד מספר ופוסל צבאי על הגליל, בג"צ 280/51 - 55/52 סטטי-דין ס'
669 בעמ' 694.

אחר לסכנות החוקית לסביר את הסכמים בפני הסותרים ולטבול את שרובם
אליהם, אין ספק שהיה קיימת על-פי הצוים, שהזכיר הברי הנכבד הסופר לגדוי
במס-דיבור, שהחלטה זו לא היתה כחן איפוא כל חריגה מן הסכנות. אך
במהלך הדיון פלחה השאלה, מה טיבם הסטטיסטי של הצוים האלה, כי בהסובה
למית זו תרועה הנדבצור בשאלה, אם אמנם סטטיסטיס אנו, בבית הסטט, לבקר
את סטטות המסיבים בסטט הצוחק. בה-כוח המסיבים הסבים אמנם לסכנות
בבידון זה, וזהו עכש דחת, ללא ספק, כדי למתוח את ספרי בית הסטט למפני
הסותרים ולאפשר דיון לגוף הדמיוני. אך ככל שהמסקנה בבניה ורואה אני
הקובצטיה טענה בה-כוח המסיבים ברוחב לבן (וללא המסיבים למתוח בכל
הקרים באולי עוד יבואו לעביר) ^{לפי סטטיסטי} כחובצת ^{לפי סטטיסטי} מעירוב ^{לפי סטטיסטי} המסיבים וסיבוב כללי
הסמטס בסוגיה זו. הרי בנחצור לבחון את סטטי המסיבים בסטט המוחזק,
ובעיקר את כחם והקפה/קט של הצוים שיצאו מלפני הספקד הצבאי הפליון שבארתו
סמט, עליבד לברר, קודם כל, את צוים אלה הם בחיבת הקיקה ראשית - ראש,
כידוע, אין לבד אלא לקבלם ככל הקיקה ריבובית ולא להדיר אתריהם, אמילו
ימצאו סותרים כלליים על הסמטס הכיבולומפי - או סמט סף מדין לראות בהם

מעין חקיקת מסכת, הנחיה פנימית או מעולות סיבהליות על גופיה לא-

ריבוניים הגורמים לביקורתו הסיפורית.

חברי הכבוד, הסופר לגדלי, הולך בדרך האחרונה או - ביתר דיוק -

הוא מיהם לצורים האמורים תפסד כמול. מבחינת הרשויות המועלות מסמס
המסמל הצבאי ממשל הממשל לצורכים הפעול על חקיקה ראשית, ואילו מבחינת בית

המסמס הזה, היורט בישראל והמסמסך להמביר מעשים של "אזכרים המעלואים

החקירות ציבוריים על פי דין". תחת כבם ביקורתו, רואה הוא תוחם צורים

כגורמה פניסית כרסות מינהלית קדבנות לעצמה להנחיתה. לעבירות דפתי,

"יחסיות" כזאת - אם כך מותר להגיד - סומנת בחובה סחירה מבית וביה.

פליצור להכיר, קודם כל, בעובדות שהן לפי המסמס הישראלי והן לפי המסמס

הבינלאומי המפקד הצבאי העליון שבמסמס הזה, ולא אחר, המחוקק הריבונ

(בתורת ריבונותו על הריבון הדר מופתם כל עוד המסמס מוחזק בידו הצבא).

עובדה זו מחייבת גם אותנו, ועל כן, אם בכלל בחיטור להיות מוסמכים לדון קצט

זה - וכבר רמזתי מעין דפתי גרחה ספק - עליצור לראות את עצמנו כאילו

סכתצים אנו כבית מסמס גברת לבדק היורה במשח המוחזק עצמו. מי ספועל

על בסיס פיקטיבי כזה חייב להיות עקבי ולסודב אם הדין כפי שהוא מוצא

בעקום כהוצחו הסיפורת.

מסקנה זו מחייבת טכך מחקיקת-מסכת, מעולה סיבהלית, הדי הנחיה פנימית

מכירצא בולה ויצן יכולץלהתקיים בחלל מסמסי דיק. הן צריכות להאצל

מחקיקה ראשית כלשהי. חקיקה ראשית זו היא הגורמה הבסיסית", שבלעדיה אין

לדבר על גורמה מסמסית מסכית. לא רק מבחינת הלכתית אלא גם מבחינת מעסית אין

מחוקק מסכת או סיבהל יכול לפעול בלי לעשות מבין קולחתה על חקיקה ראשית.

דוקא בחחרם המסמל הצבאי יש צורך להסתית מעולות על בסיס חוקי הנוצר,

לפעמים, בכוח למפרע. כאן, יותר מבמחזמים אחרים, כחבלה לפעית הצורך

בחוק הסריר כדרך יחידה לחסן את המעולה לפבי הביקורת הסיפורית. אם גלך

בדרך סחצית חברי הסופר לגדלי, עליצור להסיב על הסאלה, טעמך הלאגמר לאלימתא

למש מנהא, מי יהא בעיציצור המחוקק הריבונ הראשי המוסמך לספק למסמל הצבאי

את הכיסוי המסמסי הדרות לכל סיבהל. חברי אומר סלכבי בית כממש זה אין

מחוקק אלא הכנסת ואין מחוקק עמבה אלא מכוח חקיקה הכבטת. אילו כך היה

הדין, הייתי סענה לחוק על הכנסת המאטבת ובוהנת גומסמקת לכל הנורים

מנהגו מסקדי זה"ל במסמסים המוחזקים. אך איס לא טען למציצור טזהו הדין.

והנו כפלמססי איבי סוכן לקבלת הלכה כזאת. על כן מוצר אני ואומר שהנורים

תפליהם מסתמכים המסיבים הם גם לגבינו בחינת חקיקה ראשית וטאון בידור
להרר והריהם.

כבר נטעם זה נדמה לי תפלינו לדון לפי הצורם כיצא מלפני הרחוק
הצבחה, ללא כל הפשרות לבחון אותם סבחינת המעמם הבינלאומי. אך ביקורת
זו של מעמם חקיקתיים או מילוניים על דעת המעמם הבינלאומי אינה פחותה
לפני העותרים בהם מן המעמם חקיקתיים האסורות הן חלק מן המעמם הפנימי
הבארי. סוגיה זו הובהרה בסדר של סדרסור דינמטיים, המעמם הבינלאומי
והמדינה, 1971, בעמ' 128 ואילך, ובשיקור בעמ' 143, סם חודגם ההבדל בין
המעמם הבינלאומי המבנה לבין המעמם הבינלאומי ההסכמי. לגבי הראשון ניתן
לומר בבכסוף להררה אחת במעמם הפנימי, רוחים ורחי-בגקלם בארץ ללא צורך
בחקיקה מיוחדת: לעומת זאת לעומת המעמם הבינלאומי, המעמם הפנימי
מ"מ 174/54 פסקי-דין י' 5 ותיכמן בגד תיפץ המעמם, מ"מ 536/61 פסקי-דין
ס"ז 2035, 2040, המעמם הבינלאומי יורדות שבגד בגד היילן, מ"מ 268/52 (י-ס)
פסקים פחוזיים מ' 455 בענין הסיבות דינמטיות. ואילו המעמם הבינלאומי
ההסכמי ברור טאון הוא, כמלפפבר, בורמה מסכמים בארץ. חלכה זו במסקה בפנין
מסייגברג בגד תיפץ המעמם, מ"מ 5/51 פסקי-דין ה' 1061, 1066, ובמפורם
לגבי האסורות הנדירות כאן בפנין חלמקדסה בגד ער הבטחון, בג"צ 537/71
פסקי-דין כ"ו(1) 574, 580 ולאחרונה בפנין חל-סין בגד ער הבטחון, בג"צ
500/72 פסקי-דין כ"ז(1) 485, 491. גרחה חלכה ברורה זו אין אני יכול
חלל להתייחס במסקנות לבורה החשכרס, כנראה, חלל בציג המדינה להסכים
לבידור מעמי הטלטון הצבחי או סבחינת המעמם הבינלאומי ההסכמי. אף הסכמה
זו הנסיגה מדי חמם בפעם לגבי הוסאים כובדדים וחלי חלל המסיבות מתייגותן
בכל העתירות, הוסכה את דינורו למעין בורדות החלוקה בהסכמה הגחכמה.
לפניות דעתי, לא דעתי המעמם הבינלאומי

ומענין לענין באותו ענין. כפי האמרת בחחילת דברי, החום ביקורתנו
מבוססת לשתי טענות: האם פסלו המסיבים בגדר טכורות והאם פשו סה שפשו
מחוך היקולי בטחון אמיתיים? בדברי העומם אגרכם בפנין אלייובי בגד ער
הבטחון, בג"צ 46/50 פסקי-דין ד' 222 בעמ' 228: "במקרים אלה תפקידו של
בית המעמם הזה הוא רק לבדוק אם הרשות הנדורה לא חרבה מדי" אמותיה של
החקקה ממכוחה היא מתיימרת לפסול, וס היא נמנה את דעתה על הגורמים הקבועים

בהקדמה, ואם אמות הדעות פעלה בתורם לב". לפיכך מעבר העותרים מהחוקתם
מסקנות סגוריהם אינה צורך בטחוני ובהנחיותם הבטחוניים אינם אלא חסות
להכשרת הקרקע להתיישבות יהודית. ואילו המסיבים מעבר כי ים וים צורך
בטחוני למצות את העותרים זאת בני מסיבה מסקנות סגוריהם ואף נוכחותם
והתיישבותם על מסיבים יהודיים במקומות המסוימים משמרת את זכויהם הבטחוניים
במרחב זה. אשר להחזקת העותרים אין ספק שהיא בגדר סכנות על המסיבים,
ובלבד מפעול כחוק סיקוליים בטחוניים. ברור שהעובדה, שהם מקרקעין
מיועדים, כולם או מקצתם, להתיישבות יהודית, אינה יכולה מהפעולה, בפלמחה,
את אופיה הבטחוני. סיקולי הבטחוני, שנמצאו ובסקרו כמפורט במסמך-רישור של
הברי הצבאי, לא הופרכו ולא נחשלו כמדרגים ובהסוואה לסיקוליים אחרים כאשר
נודע ממי אלוף על עצמו שהסעה (או חלק מספר) נועד להתיישבות של יהודים, שכן
אף היא, במקרה דבן, המצפיה הבטחוני.

יתר האמירות, מעוררו לפיכך העותרים, והחוזרות, שהסיביר עליהן המסיבים
- לדעתם, אין זה מתקדמו לפסק בהן אפילו היצור "המסמכים" לכך לפי סעיף 7
לחוק בתי המשפט. הטעם הוא שהדבר אינו "מסיב" ואף הוא אינו צריך לומר, דבר
מחייב טעם, גם הסכמת הצדדים אין בכוחה לפתור טעם. מפולה צבאית-בטחוניית
(להבדיל מפולה חילונית בתוך מסגרת הצבא) - אם מתגבשת היא בזמן ואם נחה
לפניה כמציגה היו בטחוניים - אין בית המשפט המקום המתאים להתיר עליה
לסחול, אם אמנם הייתה מחויבת לפי המצב הבטחוני או שמה ציתון היה לפתור
בעיה בטחוניית גם הדרכים אחרות. אפילו לדעתם של אלה (ראשי ביניהם), שאינם
טוענים לגרם מציבים "מדיניות" וכיכרות באולה סרקוליון בית המשפט, מציבים צבא
והסוואה, כמות כמציבים מדיניות חוץ, סוף לעצמה אלה במטאם הראויים להכרעם
הרשות הסופית. סובין לכך נמצא בפסיקה אמריקאית:

Hirabayashi v. U.S.A. (1943) 320 U.S.81; Korematsu v.
U.S.A. (1944) 323 U.S.214; Hori v. McNamara (1967)
389 S.Ct.282; Massachusetts v. Laird (1970) 400 S.Ct.128.
796
Chandler v. D.P.P. (1964) A.C.791.

ואילו בפסיקה הישראלית לא נדבר מדיין על חי-מסיבות בהקשר זה אלא על חי
המדינות בית המשפט המציבים הטענות למרחיבותם של גורמים הסובקדים על בסחור
המדיניות.

ראשונה, בפרשת חובות לאומיות בגד נר המעלה, בג' א' 25/69, 25/69

מסקי-דין כ"ד(2) 141 בע"כ 1961, היתה לי הודעות לדין. המסכת אינו גלוי על פי הדין, אין הבדל דב אינו לבין המעלה כי הדין בהן
במקור דעת הרבות ומאין להתערב במיקור דעת זה. גם המעלה, זה על-פי

המסקי האמריקאית ב- Baker v. Carr (1962) U.S. 186

ב- Powell v. McCormack (1969) 395 U.S. 486

בהם כמלוגות גלוי מביט, ולא ראיתי בהחלט המעלה טעם להרבות לעומתם
להתחיל בנחת על הר הבית דבר מאינר דעת. לא קיבלתי את הודת המעלה כי
המבין אינו טעם כידון המעלה בדבר המסור למיקור דעת הרבות מאין
להתערב בו, ומהמבין לעד: "אין גם לומר מאי-מפיקות המעלה גלויה על
מביט או שהיא מתקנת בעצמה, וכן, למשל, במקרה שהמבין הוא, על פי
מבין במבין בארצו או אם המבין זכות להכרחו. במקרה כזה "לא ידון"
בית המעלה בשאלה, בחוסר מעטותה גלוי לעין, ויפול את הכוח הרבות. ואילו
כאן, לכל היותר ביהן לומר המעלה המביטות עמדי להמבין בכוח הדיון והחוצה
מבין. אך "הוסר מפיקות" כזה, מאינר חוסר דיון במעלה דבר כזה כדי הדיון
ולול להתגלות, אין בעצם הבדל בינו דבין המיקור המבין במעלה מסקי-דין,
שהמבין מסור למיקור דעת הרבות המביטות ומזו כעלה באופן הדין ומבין...

במקרה דבן סדרתי פרו בטרם במבין בפובי הקורה כל המעלה המביטות
גלוי על מבין, ועל-כן אין לא ראיתי טעם להרבות לבא-כה הפוכות להקור את
המביתים טעם המביטות על המביתות במעלה. כל הודות זה על מיטדי
המביתות והמביתות טעם המבין דאל דרכי המביטות האמריקאיות ורר וידע, לא
לכידו מקורו במעלה הכרעה מביטות. אך, כאשר, קראו את המביתות
ומבין מיעובים ואולי דגוי היה לעשות כן, ולו אין כדי להביט את דעת
המביתות ולעבור את הדעת שמבין אין לבו המבית למעלה (ומה גם
לכל המבית היו מבית במביתות המביתות להחזקת המבית), ומביתות
זאת, המבין גם הטעם להתעלה המביתות המביתות ולהכריע בפנין לפי המביתות
המביתות במקרים כאלה. אכן, המבין המבין המביתות המביתות המביתות
פרמיות, הריבה מן המביתות המביתות למביתות לפי צורי המביתות לא היתה
בהן, והמיקורית היו במביתות המביתות. לעומת, הם היו כאלה, גם אם בקה
המביתות את המביתות המביתות, כל המביתות המביתות כרובה במביתות
הן, וזאת לטע המביתות במביתות המביתות המביתות. כל יתר המביתות, מבין המביתות
ביטת אין המביתות את על פני אדעת, במביתות למיקור דעת על המביתות המביתות

בסוגיה זו ראוי להתערב בהחלטות.

לפיכך סבור גם אני שיש לבטל את חזו-על-חבאי ולדחות את העתירה.

ס ו ט

ה ד נ ו י

מסכים אני לדעת חברי שיש לבטל את הוויס-על-חבאי ולבטל את

העתירה.

אשר להחלטות המשיבים שלא להצטרף לעתירות לחזור לעבודת סבוריהם,

אלך בעקבות חברי הסכר, הוויס ויתרון, ואבדוק את ש.י. המצלות הבאות:

א. שהי כמות הצוויס בדבר סגירת הספחים בבני העוררים.

ב. שאלת התערבותו של בית שופט זה בהחלטות המשיבים.

באופן שאלות חייב אני להקדים ולומר כי לא בהכרח בסיוע מספקת מסייעות

הנדיים, ועל-כן אסתדל להוכיח עליהם דעה מספקת, אך בכל-זאת חייב אני

להביע את אשר בדאח לי.

לפי דעתי, הצוויס של המפול הבכאי הם מקשים חמיקניים, באשר נוללים

הם צוויסם להוכיחם ולסבגות כל אי פילוי אותם הצוויס וכן קובעים הם

עבורות וחבורות של אנשים - חמיקל הסט או אנשים שיש להם איגרות במחש. על

כן, צוויס כאלה ייראו ^{כאלה} חמיקל על-ידי כל בית שופט, בין על-ידי בהי סכר

ובאי-דין וכמוגור במחש הסחוק ובין על-ידי בהי-ספס במדינת ישראל ואף על-

ידי כל בית שופט במוץ לארץ. הלא, סימן היכר של חמיקל הוא - והיא חמיקל

בדמות כלליות המשייכות את החומ או האדמה. ובזה נבדל סכר חמיקל

מהחמיקל - שהיא הוראה המוכנית שכל מטרות ברחוק כלפי אדם הסר למסמכתו.

לפי הפרקטיקה המהוגה במדינת ישראל, יש ואזרח יכול להסמך על הנחיות כזו

כחידא לשבתו, אך הדמות איננה יכולה להיבן אדם לפול על פי הנחיות מציחנה

לפני הדמות.

אניין כן כי כדי להיבן את האדמה, בורט גם כי החמיקל חמיקל כדאח.

בזמן הסכרם המפוררת כאלה בוצר כמות המשיב של הוראה מסוימת מהוגה

בארץ-ישראל בתקופת ביניים, היעדרו במקומה סבין כיצור הסמל של-ידי המוסד
הצבאי הדברי לבין כיצור המוסר האזרחי של פי דבר-הספק בפרסומה. בית-המשפט

הפליון, בתקופת המנדט, בע"מ 18/23 - רוסנברג
Collection of
Judgments כרך שלישי כמ' 925, החליט ברוב דעות (המוסדות) ב'ראלה
(פרוטקין), בניגוד לדעתו של זקן המוסדים דאז, כי הוראה כזו היא פורסמה
כראוי, הינה מחייבת את האזרח ואת בית-המשפט.

כאלה אשר הסתערו כמין היא - אם החקיקה הזו היא בבחינת חקיקה
ראשית או חקיקה משנית. היבט זה נמצא כי בית המשפט חייב לברר אם לגורר
המשפט שלפניו, חקיקה כזאת היא בגדר חקיקה ראשית, ומה מקומה של חקיקה זו
לפי מבחניו של קלזן ותלמידיו. אסתפק בהבנת המבין לפי המבחן הפרוצדורלי
הקיים. מדינת המנדט פלאה רבבנות לשם שלא הייתה לה לפני כן מדינה שליו,
הרי בידי המפקד הצבאי הפועל באספה, גם החובה רבה הסמכות להחליט סדר וכוונת
הקין באותו שטח. ואם הוא מרגיש צורך, אינו חייב להראות מקור לסמכותו
וכיחן לומר כי הוא עומד מקור הסמכות. הסמכות הזו של המפקד הצבאי הוכרה
גם במשפט הפנים, וסבחינה זאת אפשר לראות את מעשי החקיקה של המפקד הצבאי
כחקיקה ראשית, אך בפעולותיו, בתוך המפקד להוראותיהם של הסבבים עליו -
מצד אחד, וטעם סבי - חייב המפקד צבאי בכל מדינה באורה לפעול בהתאם לכללי
משפט הפנים הקובעים גבולות ותחומים לסמכותו.

במשק-הדין הסדרורי שהוצג ליפיל, אנוס בגדיריה את מקור סמכותו
של המפקד הצבאי כגורמת כוח הדרוש, אך יחד עם זאת - רואים כי בית המשפט
בהקף היותו בית משפט, לא יתן ידו לביצוע צוים בלתי חוקיים, באותו
מגין - ההחלטה הייתה רק לענין אדום שלא מורסנו כהלכה, אך ניתן לומר כי
ייתכנו עוד טעמים לכך כבית המשפט לא יכיר בהקפדו על צו בהוראה על-ידי
מפקד צבאי.

מכאן אגיע לענין השומד בסביו - מה מילת המסרבות של בית משפט זה
במעשים, וביניהם במעשי חקיקה, מפקדו על-ידי המפקד הצבאי במשפט מוחזק.
היו צורך לברר כאן בירור מסבה ואסתפק בנקודות הסתערויות במשפט זה
דווקא. מסכת הדברים, ישנם פקיצים כפידת המסרבות של בית המשפט בהם,
היא מנומנת ביותר או אף בלתי אמרית, כך, לדוגמא, לא יתברר בית המשפט
במדיניות חוץ של המדינה ולא יתן הוראות בדבר דרכי ביהול מלחמה. יצוין
במשפט העברי קיימת הוראה מספק יוצא למלחמת רשות רק בהסמכת הסנהדרין,

אך למלחמת מצוה, נאחז בסוגיה היא - "בצרת ישראל מיד ער", אינו זקוק
לרבות הסנהדרין, (ראה - דפ"ט, הלכות טלכית, פרק ה' הלכות א' וז');
אשר לעקורות ולפרי-בות הלכות אלה, מבינה אני לספרו של שריהו אריאלי -
ששפט הכלהטה, עמוד ג"ו ועמוד ק"ט, ראה גם ספרו של ולדנברג - הלכות
מדינה כרך ב' בערים ד' וז').

ממאת שיקולים דוחים, לא יתור כיה הסגס להחזיר בפעולות של ספק
בבאי או עושי דברו, כאשר בא הוא להגן על בטחון הנפשים שבליטתו. העובדות
וכן המצטרות של הצדדים תוארו במירוט בפסק-דינו של הגרי הנכבד, השופט
לנדוי, ומסקנתו היא שאין מקום להחזיר בשיקול דעתו של הספקד הצבאי, ולכן
אבי טכנים.

מכל מקום, מדגים אני כי בטקרה דבא - הרחקת המושבים מקומות סנהדרים,
היתה למרחק של כשלושה ק"מ בלבד, וכמו כן הותר להם לעבד מדיהם בשדות
היום, וכן זכו בתשלום פיצויים. ולכרית אלה פורטו, כאשר, על-ידי,
השופט לנדוי.

ס ל ט

הוחלט לבטל את בני המורים-על-חבאי ולדחות את העתירות של המורים
לשלם למשיבים הוצאות בסכום כולל של 500 ל"י בכל אחת מהעירות.

ביחן היום, כא' באייר תשל"ג (25.5.73).

ס ל ט

ס ל ט

ס ל ט

אכ/

